

PIETRELCINAI SZENT PIO ATYA ÉLETE

21. rész – „...aki vállán és szívében hordja a testi és lelki szenvedést.”

A Pio atyát érintő vizsgálat alatt a testvérek várják, hogy sorra kerüljenek. Egyikük meglehetősen viharos körülmények között találkozik a római monsignoréval. Hogy minden kétséget eloszlasson, ezt mondja: „Az Egyház valóban szent lenne tagjaiban, ha minden pap, minden szerzetes és minden egyszerű hívő olyan tiszta és ártatlan volna, mint Pio atya.” A fanatizmussal és az üzletelőkkel kapcsolatos kérdésre azt feleli az inkvizitornak, hogy nem érdemes túlozni, mert ami az üzletet illeti, még a pápa ablakai alatt is köttetnek nem éppen mindig építő jellegű üzletek. A fanatikuskok pedig mindenütt ott teremnek, ahol olyan dolgok történnek, melyekre a tudomány és a józan ész nem képes magyarázatot adni. Aztán meg figyelembe kell venni a déli nép vallásosságát is, melynek hatása alól még a messziről érkezettek sem tudják kivonni magukat. A déliek túláradó szívélyességükkel könnyedén átültethetik saját szokásaikat azoknak az embereknek a szívébe és elméjébe is, akik eddig egészen más társadalmi környezetben éltek.

A pápai küldött magyarázatot kér a kolostor előjárójától két szerzetes és egy apáca viselkedésére vonatkozóan. Az apácát azzal vádolják, hogy mindenkinek elhíresztelte a Pio atya különleges élményeihez fűződő állítólagos éjszakai látomásait. A szerzetesek egyike ezeknek ellentmondó benyomásairól adott számot a természetfölötti jelenségekkel kapcsolatban, melyek bekövetkezésekor állítólag ő is jelen volt. Hogy elkerüljék a bonyodalmakat, mindhármójukat máshová helyezik. A Csodatévő Szűzanya kolostorában hiába várják a többi szerzetes kihallgatását. A vizitátor mindenkivel szót vált ugyan, de a kolostorban nem mutatkozik. Ugyanakkor a titkára inkognitóban az övével párhuzamos vizsgálatot folytat. Titkosügynök módjára a bárókban, éttermekben, az utcán és a piacon próbál pletykákat felcsipegetni. Az esemény kezd groteszkké válni. A hívek döbbenet néznek körül. Nem értik az okát, mi készíti az Egyházat arra, hogy San Giovanni Rotondóval szemben ilyen módszerekkel éljen. Számukra Pio atya egy hivatását tökéletesen ellátó pap, aki mindkét téren – lelkileg és testileg – igyekszik segíteni az embereken. Gyóntatószék és kórház. Ez lehetne a pietrelcinai kapucinus mottója, aki vállán és szívében hordja a testi és lelki szenvedést, és aki a vádak és rosszindulatú gyanúsítgatások ellenére az exhibicionizmussal merőben ellentétes oldalon áll. Gondosan tartja magát a ferences regulához, amely mellett még gyermekkorában elkötelezte magát. Imádkozik és dolgozik, hogy enyhítse a szenvedéseket, nyugodt lélekkel túri az őt ért igazságtalanságokat, és mindig kész az engedelmességre. Az apostoli vizitátor titkára nemcsak Pio atya, hanem a vele együtt élő szerzetesek méltóságába is igen otromba módon belegázol. Ellenőrzi például a kolostorba érkező összes levelet, mert attól tart, hogy esetleg a postással összejátszva elemelhetnek néhány borítékot. A postahivataltól a Csodatévő Szűzanya kolostoráig vezető úton végig követi a levélhordót, egészen a kolostor kapujáig, ott gyakran elkéri a táskát egész tartalmával együtt, megalázva ezzel a kapus testvért, aki igen büszke a kolostorhoz forduló rengeteg kérésre, könyörgésre, köszönetnyilvánításra, és a nekik juttatott adományra.

A római monsignore titkára az adományoktól kezdve mindent aprólékosan átvizsgál. Levelek százait bontogatva rájön, hogy nagyobb részük a veszélyben lévő szeretett személy megmentéséért szóló kétségbeesett segélykiáltás. Írnak egyszerű halászok, értelmiségiek, papok és püspökök. A levelek között vannak a kapott lelki javakért mondott köszönetnyilvánítások, és akad néhány tanácskérő is. Némelyik boríték a Szenvedés Enyhítésének Háza számára tartalmaz hozzájárulást, másokban pedig miseadományok lapulnak. A vizsgálat mintegy tíz napig tart. A vizitátor titkosügynöke nem talál egyetlen kompromittáló bizonyítékot sem. A kapucinusok úgy vélik, a vizitátor állhat munkatársának nem éppen kristálytisza eljárásai mögött, mert ha nem így lenne, leintené, hiszen a viselkedése nem használna sem a vizsgálatnak, sem pedig a személyéről kialakított képnek. A vihar hullámai elcsitulnak, már csak azért is, mert a Vatikán küldötte elhatározza, hogy végre azt az embert hallgassa meg, aki körül ez az egész ügy folyik. A gyóntatás után, 11 órára beszél meg találkozót Pio atyával. A stigmatizált szerzetes hiába várja. Csak a titkára jelenik meg, aki délutánra halasztja a találkozó időpontját. A hangulat pattanásig feszült. A kolostorban néma csönd van. Ha az ember kicsit jobban hegyezi a fülét, még a parthoz csapódó víz zúgását is meghallhatja, pedig a tenger olyan távol van, hogy csak a legtisztább napokon tűnik fel a látóhatáron. A hallgatást Pio atya töri meg, aki a bebörtönzöttekre célozva azt mondja: „Jó nekil! Ők legalább tudják az ítélhirdetés után, hogy hány hónapot, hány évet, hány napot kell még a börtönben tölteniük. Számolhatják a már eltelt és még eltöltendő órákat. De én?”

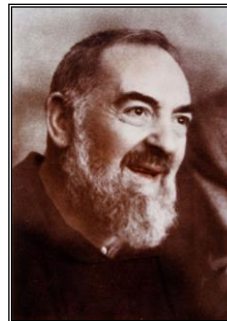
Hiába a várakozás: a monsignoréval való délutáni találkozás sem hoz megoldást. Senki sem tudja, mit mondanak egymásnak, amíg hosszú ideig négy szemközt beszélgetnek. Ki lehet következtetni, hogy a monsignore bizonyára megpróbálta Pio atyát sarokba szorítani, de ez nem sikerült neki. Minden napvilágnál történt, és ha követtek is el hibákat, a jóhiszeműségük kétségtelen. A vádló és a vádlott közötti találkozásról csupán annyi szűrődött ki, hogy a szerzetesek nem engedhették be a kolostorba a kapucinus két szegény követőjét, akik közül az egyik vak. Közben futótűzként terjed a hír, hogy a kivizsgálás befejeződött, és az inkvizitátor már meghozta ítéletét, mely szerint Pio atyát el kell különíteni, műve pedig, a Szenvedés Enyhítésének Háza kénytelen becsukni kapuit. Mielőtt msgr. Maccari visszaindulna Rómába, úgy dönt, hogy prédikálni fog a kolostor templomában. Egyrészt azért, hogy rávilágítson küldetése céljára, másrészt pedig azért, hogy kedélynyugtatóul közölje: Pio atyát nem helyezik át Spanyolországba. Aztán a kórházban szolgálatot ellátó harminc nővérhez szólva tiszteletteljes kifejezéseket használ a vizsgált szerzetest illetően. Mielőtt elhagyná a kolostort, azt kéri a Csodatévő Szűzanya kolostorának házfőnökétől, hogy tegyen még néhány – Pio atya szabadságát korlátozó – intézkedést. Minden korlátozó intézkedést szóban közöl, nem pedig írásban. 1960 karácsonya igen keserű karácsony. Az ünnep vigíliáján Pio atya ezt mondja szerzetestársainak: „A kis Jézus legyen az a csillag, mely jelen életünk sivatagán át vezérel bennünket.” Ebben a néhány szóban minden fájdalom benne van Szent Ferenc e jeles követőjének, akit egy ellentmondásos korszak viharai egy csodás, és bár szenvedésekkel teli, mégis ragyogó esemény középpontjába helyeztek..... (folytatás következik).

Részlet Bőjte Csaba atya húsvéti üzenetéből: „...Nagy belső indítást érzek, hogy elmenjek én is locsolni. Hatalmas vödör hideg vízzel szembe önteni azokat, akik alszanak. 2010 tavaszán leginkább azokat szeretném meglocsolni hideg ébresztő vízzel, kiket nagy-nagy szeretettel éveken keresztül egy-egy lelkiismeretes pap, szerzetes mindent félretéve nevelt, oktatott hittan órákon vagy kollégiumokban, iskolapadokban. Ébresztő hajdani hittanosok, egyházi intézmények növendékei! A gonosz néhány szomorú – eléggé el nem ítéhető – papról lerántotta a hallgatás fátylát. Jól tette, de ti, akik oly sok lelkiismeretes, nagyszerű, szentéletű papot, szerzetest ismertek, miért hallgattok? Igen, kell beszélni arról az 1%-ról, akik felelőtlenül bemocskolták a bennük bízó gyermekeket, de kell beszélni a többiekéről is, azokról a lelkipásztorokról, akik hihetetlen jósággal, szeretettel hajoltak le hozzánk. Nagyon sok papot ismerek, de ismerőseim közül hozzám, mint hajdani gyermekhez egyetlen egy sem közeledett bűnös vággyal. Mindazt, amit értéknek tartok magamban, annak nagy részét olyan nemes lelkű papoktól kaptam, mint Bálint Lajos püspök úr, aki tegnap hunyt el. Róla, és még nagyon sok szentéletű papról, szerzetesről csak jót, szépet tudok mondani. A Fehérvári szeminárium számomra tényleg a Megtestesült Bölcsesség otthona volt, és mindig nagy-nagy szeretettel, tisztelettel gondolok vissza az ottani tanárainkra, előjáróimra, püspökeimre. Paptanáraink a tanulmányaikért, önfeláldozó munkájukért a kommunista rendszertől sem elismerést, sem segítséget nem kaptak, és mégis, vállalva az oktatás-nevelés nagyon nehéz munkáját, hihetetlen tisztességgel helyt álltak. Számomra, de hiszem, hogy kispapjaink számára is mindenben példaképek voltak...”

ILYEN AZ ÉN PAPOM... (ilyenazenpapom.com)

Ha keresztény vagy, bizonyára ismersz olyan papot, szerzetest, aki nagy hatással volt szellemi és lelki fejlődésedre, sőt mondhatni életed alakulására. Most arra kérünk, hogy írd néhány sort erről az emberről, úgy ahogyan Te Őt ismered. Ha nem vagy hívő, de talákoztál olyan egyházi személlyel, akiről nagyon jó véleményed alakult ki, kérünk, Te is tedd meg ugyanezt. Kérünk, hogy csak jó és szép benyomásaidról tégy tanúságot. Nem azért, mert homokba akarjuk dugni a fejünket. Nem. Tisztában vagyunk, hogy sajnos vannak olyan papok, akik megtévedtek, nem méltóak a papi hivatásuk gyakorlásához. De erről készségesen beszámol a sajtó általában. Most sincs ez másképp. A gyanútlan médiafogyasztónak már-már az az érzése alakulhat ki, hogy az ilyen papok vannak többségben. Ezt a médiajelenséget nagyon károsnak tartjuk. Káros nem csak a hívőkre, de a társadalom egészére még inkább. Káros, mert súlyosan elhallgatja azt az áldozatos munkát, amellyel a papok, szerzetesek többsége fiatalok millióit tisztességgel és tisztességre nevel, valamint bajbajutottakat, rászorulókat segít egyházi intézmények keretein belül és kívül. Meggyőződésünk, hogy ez a többség. A többség, akikről nem sokat hallunk, olvasunk a médiában, de akiknek sokat köszönhet az egész társadalom. Ha ezt Te is így gondolod, most kérünk, hogy tégy erről tanúságot. Kik vagyunk mi, akik elindítottuk e honlapot? Néhány katolikus ember, világiak, zömében [Cursillo](#)-t végzettek, akiket szíven ütött [Bőjte Csaba atya húsvéti üzenete](#), hideg vizes locsolódása tette buzdított. Reméljük, hogy Te is szükségét érzed ennek a friss víznek, és ezt hozzászólás formájában ki is fejezed az alábbiakban. A hozzászóláshoz nem kell regisztrálnod. Elég, ha neved megadod, megírod üzeneted, és beírod az ellenőrző kódot.

Kérünk, hogy jelképesen Te is gyújts egy szál gyertyát, és imádkozz Isten egy olyan szolgáljaért, akiről tudod, hogy csendben helytáll az Úr szőlőjében.

„... a családot járja át egészen a Lélek, amely mosolyogva tud lemondani önmagáról, mosolyogva tudja mindig és egészen fölládozni önmagát.”

Padre Pio

3/5.

ÁTHELYEZTÉK SZENT PIO ATYA TESTÉT

Pietrelcinai Szent Pio atya testét, amely 42 évig a San Giovanni Rotondó-i Santa Maria delle Grazie szentély kriptájában nyugodott, április 19-én délután helyezték át az új Szent Pio-templomba. A szertartást Michele Castoro, Manfredonia, Vieste és San Giovanni Rotondo érseke vezette. A szent földi maradványait tartalmazó ezüst szarkofágot a hétfői vesperás után tizenkét kapucinus szerzetes szállította kocsin a Szent Pio-templom mozaikokkal ékesített kriptájába. Az eseményt hívek ezrei kísérték imádsággal és énekkel - írja a CNA. Az új templomban mondott beszédében Castoro érsek rámutatott: Pio atya saját példájával vonzotta az embereket az életszentség útjára, amely nem más, mint az ima és a szeretet. A beszéd után a szarkofágot levitték a kriptába, majd szentmise keretében megszentelték az új templom oltárát, és az épület központi tartóoszlopában elhelyezték a szent ereklyéjét. A szertartás után a hívek leróhatták tiszteletüket a szent relikviája előtt, amely mostantól nem a 2008-ban és 2009-ben kiállított üvegekoporsóban, hanem zárt szarkofágban nyugszik. Az érsek újságíróknak elmondta: megérti azok aggályait, akik érthető módon ragaszkodtak a korábbi helyhez, és elleneztek a szent földi maradványainak áthelyezését, de megfelelő befogadóhelyre volt szükség az egyre növekvő számban érkező zarándokok számára. Az új templomban többen elférnek, és a mozgáskorlátozottak is könnyebben tudják megközelíteni a kriptát. (Magyar Kurír)

A stigmatizált szerzetes maradványait a Santa Maria delle Grazie öreg templom kriptájából a Renzo Piano sztárépítész által külön neki tervezett, néhány száz méterrel arrébb lévő San Pio-templom mozaikkal gazdagon kirakott kriptájába helyezték át. Az ultramodern kegytemplom a második legnagyobb szakrális építmény Itáliában a római Szent Péter bazilika után. Pio atya hívei korábban tiltakozásukat fejezték ki a szent testének áthelyezése ellen. Érveik szerint ez a páter akarata ellenére történik, hiszen ő még életében saját maga választotta ki leendő nyughelyét. A Pro Padre Pio Egyesület arra mutatott rá, hogy Pio atya még életében tett szegénységi fogadalmának megsértését jelenti, hogy most "beletömik 120 kiló aranyba" az új szentélyben. - Az új aransír sértés mindazoknak, akik szeretik a szegényeket, sértés Pio atyának, aki szerette a szegényeket és a szenvedőket - hangoztatta Giuseppe Salduccio, a régi sírhely megőrzéséért küzdő egyesület alelnöke. Már akkor is heves viták robbantak ki, amikor Pio atya halálának 40. évfordulóján nyilvánosan felavatalozták a szent földi maradványait. (Szent István Rádió)